

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/72/2021
Identifikačné číslo spisu:	7713202354
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7713202354.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Regionálna veterinárna a potravinová správa, so sídlom v Michalovciach, S. Chalupku 22, IČO: 31 295 207, zastúpená PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, proti žalovanej G.. U. I., bývajúcej v P., G. N. XX, zastúpenej JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Osloboditeľov 10, o zaplatenie 18.865,19 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9C/298/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. júna 2020, sp. zn. 11Co/338/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej proti žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. augusta 2018 č. k. 9C/298/2013-576 zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia 18 856,19 € s príslušenstvom, ktoré zodpovedá výške jej ušlého zisku z nerealizovaného prenájmu nehnuteľností za obdobie od 01.10.2008 do 30.09.2012, kedy nehnuteľnosti užívala žalovaná. Žalovanej priznal plnú náhradu trov konania, o ich výške si vymienil rozhodnúť v lehote 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. 1.1. Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého žalobkyňa ako predávajúca uzavrela s G.. Q. W. ako kupujúcim kúpnu zmluvu z 2. novembra 2005 spisanú vo forme notárskej zápisnice, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k viacerým nehnuteľnostiam, ktoré následne G.. Q. W. ako predávajúci na základe kúpnej zmluvy z 21. decembra 2005 spísanej vo forme notárskej zápisnice previedol na žalovanú ako kupujúcu. Okresný súd Michalovce rozsudkom z 28. januára 2010 č. k. 20 C 80/2009-120 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2011 sp. zn. 11 Co 127/2010, ktoré nadobudli právoplatnosť 7. februára 2012, určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností, keď dospel k záveru, že pre absenciu predchádzajúceho súhlasu ministerstva financií s kúpnu zmluvou z 2. novembra 2005 je táto zmluva absolútne neplatným právny úkon, ktorý nemohol vyvolať zamýšľané právne následky, a tak ani kupujúci G.. Q. W. nemohol v zmysle zásady „nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má sám“

ďalej tieto nehnuteľnosti platne previesť na žalovanú. Žalovaná po vrátení kúpnej ceny od G.. Q. W. 2. októbra 2012 odovzdala nehnuteľnosti žalobkyni. Z neplatnej zmluvy žalovaná nezískala bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne, lebo žalovaná nebola v právnom vzťahu so žalobkyňou. Oprávnenú (dobromyseľnú) držbu žalovanej do 7. februára 2012 súd posudzoval z objektívneho hľadiska, žalovaná bola presvedčená, že nehnuteľnosti nadobudla uzavretím zmluvy formou notárskej zápisnice, bola evidovaná v katastri nehnuteľností ako spoluvlastníčka a sama žiadne právne povinnosti neporušila. V spore nebolo preukázané naplnenie skutkových podstát bezdôvodného obohatenia uvedených v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Od 7. februára 2012 do 30. septembra 2012 mala žalovaná podľa súdu prvej inštancie užívať nehnuteľnosti so súhlasom žalobkyne. Nebolo preukázané, že žalobkyňa mala vôľu a možnosť predmetné nehnuteľnosti prenajať iným subjektom v žalovanom období a tak dosiahnuť z ich nájmu zisk vo výške obvyklého nájomného, v období po právoplatnosti rozhodnutí súdov o určení jej výlučného vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam sama žalobkyňa odmietla tieto nehnuteľnosti prenajať žalovanej, ktorá o to žalobkyňu požiadala 13. marca 2012. Žalovanej žalobkyňa 21. mája 2012 oznámila, že výkon vypratania týchto nehnuteľností pozastavuje do doručenia konečného stanoviska ministerstva financií o dodatočnom súhlase s ich prevodom.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. júna 2020 sp. zn. 11Co/321/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP).

2.2. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd mimo iného uviedol: „23. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie v prejednávanej veci, že na strane žalovanej nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia žiadnym zo zákonom predpokladaných spôsobov v zmysle ust. § 451 ods. 2 a § 457 OZ.

24. Dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že žalovaná predmetné nehnuteľnosti v období od 1.10.2008 do 2.10.2012 užívala na základe neplatného právneho úkonu, resp. bez právneho dôvodu, súd prvej inštancie celkom opodstatnene posudzoval (tiež) podľa ust. § 457 v spojení s § 451 ods. 2 OZ ako prípadné plnenie z neplatného právneho úkonu i so zreteľom na tú skutočnosť, že takej právnej kvalifikácie nároku sa žalobca dovoľával v podanej žalobe (časť II.), a to aj napriek tomu, že nebol účastníkom (zmluvnou stranou) žiadneho právneho úkonu uzatvoreného so žalovanou. V plnom súlade so zákonom a zásadami ustálenej právnej praxe súd vo svojom rozhodnutí správne poukázal na to, že nárok na vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy je zo zákona podmienený tým, že ide o vzájomnú reštitučnú povinnosť (vrátiť si poskytnuté plnenia), ktorú majú iba zmluvné strany - predávajúci a kupujúci, medzi ktorými ide o vzájomnosť práv a povinností, pričom žalovaná nemohla na úkor žalobcu získať, ani vydať žalobcovi plnenie z neplatnej zmluvy, nakoľko nebola v žiadnom právnom vzťahu so žalobcom.

25. Súd prvej inštancie uplatnený nárok celkom správne právne kvalifikoval podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a odvolací súd sa stotožňuje s jeho posúdením, že na strane žalovanej nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia žiadnym z vyššie uvedených zákonom predpokladaných spôsobov.

26. Námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nárok nesprávne posudzoval tiež podľa ust. § 420 a nasl. OZ, resp. že právne posúdenie súdu prvej inštancie je „nejednoznačné“, je v zjavnom rozpore s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého taká právna kvalifikácia uplatneného nároku vôbec nevyplýva.

27. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s názorom žalobcu, že dobromyseľnosť žalovanej (za predpokladu jej vzniku a existencie) zanikla najneskôr dňom 7.5.2009, t.j. doručením žaloby v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Michalovce sp. zn. 20C/80/2009. Takýto názor odporuje princípom právnej istoty a dôvery v správnosť údajov zapísaných v katastri nehnuteľností, ako aj princípu všeobecnej spravodlivosti so zreteľom na zistené skutkové okolnosti daného prípadu. K posúdeniu otázky dobrej viery držiteľa nehnuteľností a v tej súvislosti, či držba bola oprávnená alebo neoprávnená, odvolací súd poukazuje na závery ustálenej právnej praxe (napr. V 5/1989), podľa ktorých oprávnený držiteľ má právo vec užívať v rovnakom rozsahu ako vlastník a z tohto užívania mu vo vzťahu k vlastníkovi nevznikajú žiadne povinnosti, okrem povinnosti vec vlastníkovi vydať. Oprávnený držiteľ nie je povinný vydať vlastníkovi to, o čo sa užívaním jeho veci obohatil, a to ani podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení; vzťahy medzi vlastníkom a držiteľom ohľadom vydania úžitkov veci treba

posudzovať len podľa ust. § 130 a nasl. Občianskeho zákonníka.

28. K argumentom žalobcu o nedobromyseľnosti žalovanej, resp. zániku jej dobrej viery momentom doručenia žaloby v súdnom spore o určenie vlastníckeho práva, odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci sa súd prvej inštancie neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a preskúmaný rozsudok je v úplnom súlade s princípom právnej istoty a predvídateľnosti práva (súdnych rozhodnutí), ako jednej z najvyšších hodnôt materiálneho právneho štátu vzhľadom na to, že v iných sporoch skutkovo a právne identických s prejednávanou vecou už boli vydané právoplatné rozhodnutia, ktorými súdy žaloby žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovaným, ktorí nadobudli predmetné nehnuteľnosti od nadobúdateľa G.. V. W. a užívali ich za obdobných podmienok ako žalovaná, ako nedôvodné zamietli. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 145/2019-730 zo dňa 29.1.2020, ktorým Najvyšší súd SR dovolanie žalobcu podané proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Co 46/2018 zo dňa 7.3.2019 v spore vedenom proti žalovanému P.. U. O., odmietol. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR vyslovil názor, že „žalovaný bol dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti skutočne patria, a v dôsledku tejto dobromyseľnosti možno uzavrieť, že držba uvedených nehnuteľností bola od momentu jej vzniku oprávnená (§ 130 OZ). Z toho vyplýva, že mu ako oprávnenému držiteľovi patrili rovnaké práva ako vlastníkovi veci, čo v nadväznosti na meritum tohto sporu znamená, že počas doby oprávnenej držby mu z užívania týchto nehnuteľností vo vzťahu k žalobkyni ako vlastníčke nevznikli žiadne povinnosti (s výnimkou povinnosti vec jej vydať, ktorá ale nie je predmetom tohto sporu) a žalobkyňa proti nemu nemá žiadny nárok na náhradu (kompenzáciu) za to, že tieto nehnuteľnosti v dôsledku jeho držby nemohla užívať sama. Kúpna zmluva z 21.12.2005, ktorá bola spísaná vo forme notárskej zápisnice a na základe ktorej žalovaný mal uvedené nehnuteľnosti nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva, nemala žiadne formálne vady, obsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti a na jej základe príslušný orgán správy katastra v riadnom správnom (katastrálnom) konaní povolil jej vklad do katastra nehnuteľností a ako výlučného vlastníka uvedených nehnuteľností zapísal žalovaného. Aj z ďalšieho správania žalovaného vyplýva, že bol pozitívne presvedčený (v dobrej viere), že mu tieto nehnuteľnosti v skutočnosti (reálne) náležia a že ak si ich prisvojuje, nekoná bezprávne; žalovaný za tieto nehnuteľnosti riadne zaplatil ich skutočnú trhovú cenu, následne ich zrekonštruoval a investoval do nich svoje finančné prostriedky za účelom ich zveľadenia... Ani okolnosti, že žalovaný bol oboznámený s priebehom realizácie prevodu týchto nehnuteľností štátu v prospech G.. Q. W., podľa názoru dovolacieho súdu nemohli spochybniť dobromyseľnosť žalovaného o tom, že nekoná bezprávne". V cit. uznesení Najvyšší súd SR dal zároveň odpoveď i na otázku ochrany nadobúdateľa vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere a v dôvere v akty štátu (zápis do katastra nehnuteľností), a zdôraznil potrebu zachovania princípu všeobecnej spravodlivosti v prípadoch, kedy je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv (vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa), ako aj individuálne okolnosti rozhodovaného prípadu.

29. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené a ním uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané, a preto napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny."

3. Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok dovolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP vymedzila tým, že rozhodnutie dovolacieho súdu označila za nedostatočne odôvodnené, svojvoľné a arbitrárne v otázke zániku dobromyseľnosti žalovanej, nevysporiadaním sa s otázkou držby a užívania nehnuteľností žalovanou po doručení rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/127/2010 zo 14. decembra 2011 a to v období od 7. februára 2012 do 30. septembra 2012 a nevykonaním dokazovania odvolacím súdom. Odvolací súd bez vysvetlenia nevyhliadol za opodstatnenú tú časť žalovaného nároku, ktorá sa týkala vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 8. februára 2012 do 30. septembra 2012 i keď vychádzal z toho, že žalovaná bola oprávnenou držiteľkou nehnuteľností do 7. februára 2012.

3.2. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v podstate vymedzila odklonom dovolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke zániku oprávnenej

(dobromyseľnej) držby nehnuteľností žalovanou reprezentujúcou viacerými rozhodnutiami dovolacieho súdu (napr. 5Cdo 30/2010, 5Cdo 280/2007, II. ÚS 567/2015, 4Cdo 283/2009, 6 Cdo 29/2017). Doručenie žaloby v spore pred Okresným súdom Michalovce sp. zn. 20C/80/2009 žalovanej (7. mája 2009) považuje dovolateľka za okolnosť svedčiacu o zániku oprávnenej držby nehnuteľností žalovanou. Nesúhlasila s tým, že k zániku oprávnenej držby došlo až doručením rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/127/2010 (7. februára 2012) žalovanej.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu poukázala na princíp právnej istoty (čl. 2 ods. 2 CSP), keď otázkou oprávnenej držby pri rovnakých skutkových okolnostiach a právnych námietkach (v obdobných prípadoch) sa už súdy zaoberali a vyhodnotili ju tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietli (4 Cdo 145/2019, IV. ÚS 549/2020-24). Pre nepreukázanie uplatnených dovolacích dôvodov navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Dovolaťka v reakciách na vyjadrenie žalovanej zotrvala na dovolacej argumentácii, ktorú podrobnejšie doplnila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7.1. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

7.2. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

7.3. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

7.4. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený reparaovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri

procesu jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

7.5. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd ex officio neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

7.6. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

7.7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

8. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

8.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017, 9Cdo 170/2020, 9Cdo 323/2020). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

8.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

8.4. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba

rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a k tomu dovolaciemu dôvodu uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu v otázke oprávnenej (dobromyseľnej) držby nehnuteľností žalovanou je nedostatočne odôvodnené, svojvoľné a arbitrárne v tom, že sa odvolací súd nevysporiadal s touto otázkou v období po doručení rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/127/2010 zo 14. decembra 2011 (od 7. februára 2012 do 30. septembra 2012). Odvolaciemu súdu ďalej vyčítala nevykonanie dokazovania.

9.1. Dovolací súd poznamenáva, že prípadné nedostatky pri odôvodnení rozhodnutia treba odlišovať od prípadov nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci judikatúra dovolacieho súdu nepovažuje za vadu zmätočnosti v zmysle § 420 ods. 1 písm. f/ CSP (k tomu bod 12. 5 nižšie). Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľka dôsledne nerozlišuje medzi nedostatočným odôvodnením rozhodnutia a podľa nej nesprávnym právnym posúdením veci. Spájaním (zmiešavaním) takej argumentácie sa zakladá spravidla nekonzistentnosť vymedzenia dovolacieho dôvodu, lebo polemika o správnosti právneho posúdenia spravidla podkopáva tvrdenia o závažných deficitoch (arbitrárnosti) rozhodnutia, keď v tomto prípade prezrádza práve existenciu právnych argumentov s ktorými má právo dovolateľ nesúhlasiť.

9.2. Z viacerých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva a z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je porušením ústavou a Dohovorom garantovaného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. A to z viacerých aspektov dotýkajúcich sa kvalitatívnej stránky odôvodňovania súdnych rozhodnutí. Z čiastkových analýz doterajšej judikatúry možno vyvodiť niektoré nasledujúce požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré by mal súd v odôvodnení svojho rozhodnutia rešpektovať. Medzi tieto možno zaradiť požiadavky o zákaze vnútornej rozpornosti argumentácie (požiadavka relevantnosti, jasnosti presnosti a konkrétnosti argumentu), povinnosť odôvodniť odklon od existujúcej judikatúry, povinnosti „vyrovnať sa“ s ústavnoprávnym argumentom a názormi právnej vedy, možnosti odvolacieho súdu prevziať argumenty prvostupňového súdu a iné.

9.3. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06).

9.4. Dovolací v namietanej otázke oprávnenej držby nezistil opodstatnenosť tvrdenia dovolateľky o arbitrárnosti, či svojvôli zásadne popierajúcej účel a význam inštitútu oprávnenej držby v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie. V tomto kontexte dovolací súd odkazuje na bod 30 a 31 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu. V nich sa konštatuje, že síce správca majetku žalobkyne odmietol uzavrieť nájomnú zmluvu so žalovanou, avšak následne (21. mája 2012) správca pozastavil vypratanie nehnuteľností do doručenia stanoviska ministerstva financií o dodatočnom súhlase s prevodom nehnuteľností. Vychádzajúc z toho súd prvej inštancie uzavrel, že vzhľadom na uvedené okolnosti v predmetnom období (7. februára 2012 do 30. septembra 2012) žalovaná užívala nehnuteľnosti so súhlasom žalobkyne a tak tu nešlo o žiadnu formu bezdôvodného obohatenia. Záver o užívaní nehnuteľností so súhlasom vlastníka dáva dostatočne zrejmu odpoveď i na otázku (ne)oprávnenej držby. Správnosťou právneho posúdenia uvedenej otázky sa dovolací súd vzhľadom na dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemal možnosť zaoberať. Napokon odvolací súd neopodstatnenosť žaloby ako celku podoprel právnymi názormi vyjadrenými v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 145/2019 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 46/2018.

9.5. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať

na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Odvolací súd jasným, rozhodným, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, poskytol primerané odpovede na odvolacie námietky; jeho úvahy a z nich vyvedené závery, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a to aj v dôsledku odvolania sa na právnu argumentáciu použitú v identickej veci dovolacím a odvolacím súdom, ktorých postup i právne závery boli predmetom ústavného prieskumu v ktorom tieto súdy obstáli. Odvolací súd teda procesne nekonal nesprávne, spôsobom zmätočným, ktorým by žalobkyni znemožnil, aby uskutočňovali jej patriace procesné práva v takej miere (intenzite), že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

9.6. Podľa názoru dovolateľky došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces aj tým, že odvolací súd nevykonával novu navrhnutú dokazovanie. Obsah odvolania (č.l. 589 až 603 spisu) ale neprezrádza, aby dovolateľka (žalobkyňa) právne relevantným spôsobom navrhla odvolaciemu vykonanie konkrétnych dôkazov a označila dôvody, pre ktoré také dokazovanie navrhuje i to, že vykonanie takeého dokazovania zákon pripúšťa. Predpokladom prípadného dokazovania je aj nariadenie pojednávania odvolacím súdom.

9.6.1. Podľa § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

9.6.2. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, keď uviedol, že „v rozsahu odvolacích námietok žalobcu obsiahnutých v podanom odvolaní nezistil, že by rozhodujúce skutkové zistenia súd prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom ...“ (pozri bod 15. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver, že odvolací súd nemal dôvod dokazovanie zopakovať, či doplniť (§ 384 ods. 1,2 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2 a 3 CSP). Pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriechil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

10. Pokiaľ dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie (najmä posúdenie otázky oprávnenej držby nehnuteľnosti a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia) dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a tiež 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010, 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018, 9 Cdo 86/2020). Právne posúdenie môže zakladať dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP cez prizmu niektorej zo skutkových podstát uvedených pod písmenom a/ až c/ (§ 421 ods. 1 CSP). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje novu tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11. K prípadnej nespokojnosti dovolateľky s tým, ako súdy postupovali v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež ako vyhodnotili niektoré dôkazy [napr. o (ne)súhlase s užívaním nehnuteľností žalovanou], vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Súčasná právna úprava na takomto názore zotrvala (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017, 7 Cdo 42/2017, 9 Cdo 86/2020, 9 Cdo 170/2020).

12. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie žalobkyne v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné, preto ho najvyšší súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

13. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

17. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

19. Podľa názoru žalobkyne odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky postavenia žalovanej ako dobromyseľného

držiteľa napriek tomu, že v konaní boli preukázané skutočnosti objektívne spôsobilé vyvrátiť, že išlo o oprávnenú (dobromyseľnú) držbu.

20. Sporná otázka [oprávnenej (dobromyseľnej) držby] z pohľadu identických skutkových a právnych východísk prípadu bola vyriešená tak, že žalovaný bol dobromyseľný držiteľ aj po doručení žaloby o určenie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 64/2018 z 25. februára 2021 bod 26-27). Uvedený rozsudok dovolacieho súdu obstál aj v ústavnej kontrole Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 341/2022-29, ten prihliadajúc práve na jedinečnosť a individualizáciu prípadu (identickú aj pre tento spor) mimo iného uviedol: „V prvom rade je potrebné uviesť, že žalovaný ako kupujúci uzavrel kúpnu zmluvu z 21. decembra 2005 s G. vo forme notárskej zápisnice, predmetom ktorej boli dotknuté nehnuteľnosti. Samotná skutočnosť, že notárska zápisnica ako verejná listina prezumuje správnosť daného právneho úkonu, sama osebe posilňuje dobromyseľnosť nadobúdateľa, že ide o perfektný právny úkon. Rovnako túto dobromyseľnosť posilňuje aj samotné povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti ako jej príloh je zrejmé, že Okresný súd Michalovce rozsudkom č. k. 20C/80/2009 z 28. januára 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/127/2010 zo 14. decembra 2011 určil, že vlastníkom dotknutých nehnuteľností je sťažovateľka, čím došlo k obnoveniu predošlého stavu. Sama sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že súdy deklarovali absolútnu neplatnosť právneho úkonu (zmluvy o prevode dotknutých nehnuteľností medzi ňou a G.), a to v dôsledku porušenia ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov - absencia súhlasu Ministerstva financií Slovenskej republiky s prevodom nehnuteľností, zmluva o prevode dotknutých nehnuteľností nebola uzavretá v mene štátu, ale len v mene správcu majetku štátu, absencia podstatných náležitostí. Z uvedeného teda možno sťažovateľke zhodne so súdmi nižšej inštancie vytknúť, že jej zavinením došlo k absolútnej neplatnosti pôvodnej zmluvy o prevode dotknutých nehnuteľností, na ktorú naviazala aj ďalšia zmluva medzi G., Q. W. a žalovaným, ktorá viedla k samotnému sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia.

17. Bez ohľadu na moment zániku dobromyseľnosti žalovaného je potrebné uviesť, že dotknuté nehnuteľnosti nadobudol v okolnostiach prípadu dobromyseľne, počas ich držby ich obhospodaroval, zveľaďoval v presvedčení, že mu patria. Nebolo by v súlade s dobrými mravmi požadovať od žalovaného, ktorý nebol zainteresovaný v pôvodnom právnom vzťahu, aby znášal dôsledky zo spomínaného neplatného právneho úkonu.

18. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že najvyšší súd neodôvodnil, prečo jej nepriznal časť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (od 8. februára 2012 do 30. septembra 2012), teda od právoplatnosti rozhodnutia po vypratanie nehnuteľností, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka vrátila žalovanému kúpnu cenu 30. septembra 2012 a žalovaný odovzdal (vypratá) dotknuté nehnuteľnosti sťažovateľke 2. októbra 2012. Z uvedeného teda vyplýva, že medzi sťažovateľkou a žalovaným došlo k plneniu vzájomných pohľadáv až po 7 mesiacoch od právoplatnosti rozhodnutia o určení vlastníckeho práva. Sama sťažovateľka vrátila kúpnu cenu nie bezodkladne po právoplatnosti rozhodnutia o určení vlastníckeho práva. Rovnako z rozsudku Okresného súdu Rožňava vyplýva, že po právoplatnosti rozhodnutia o určení vlastníckeho práva žalovaný spolu s ďalšími spoluvlastníkmi žiadal o vrátenie kúpnej ceny, resp. o uzavretie nájomnej zmluvy k dotknutým nehnuteľnostiam so sťažovateľkou. Zo strany sťažovateľky bol žalovaný upovedomený, že sa čaká na dodatočné schválenie odpredaja dotknutých nehnuteľností Ministerstvom financií Slovenskej republiky. Potom, ako bolo žalovanému oznámené, že nie je možné udeliť súhlas od Ministerstva financií Slovenskej republiky na opätovný prevod dotknutých nehnuteľností, žiadal sťažovateľku o vrátenie kúpnej ceny.

19. Na základe uvedeného ústavný súd nepovažuje závery najvyššieho súdu za arbitrárne, naopak, vníma ich ako sledujúce spravodlivé usporiadanie veci, čo je v podstate cieľom občianskeho sporového konania. Preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky."

20.1. Uvedenému rozhodnutiu dovolacieho súdu predchádzalo obdobné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2020 sp. zn. 4 Cdo 145/2019, ktorého ústavný súlad posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 28. októbra 2020 sp. zn. IV. ÚS 549/2020-24, v ktorom

(bode 36 odôvodnenia) výslovne uviedol: "Z uvedených záverov o dobromyseľnosti žalovaného jednak pri nadobudnutí predmetných nehnuteľností, ako aj počas trvania súdneho konania o určenie vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam až do jeho právoplatného skončenia najvyšší súd vyvodil, že odvolací súd sa pri posúdení otázky, či držba žalovaného bola oprávnená, neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, práve naopak, túto otázku posúdil v súlade s ňou a vecne správne. Samotná kritika záverov odvolacieho súdu formulovaná sťažovateľkou v podanom dovolaní nemôže založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP."

20.2. Ústavný súd považoval za ústavne udržateľný i názor dovolacieho súdu, že: „So zreteľom na individuálne okolnosti rozhodovanej veci dovolací súd záverom dodáva, že s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti sa nejaví ako spravodlivé, aby za okolností, za akých malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam až na žalovaného (keď z konania žalobkyne bola zjavná jej skutočná a vážna vôľa predmetné nehnuteľnosti ako prebytočný majetok predať a z konania žalovaného bol zrejмый jeho zámer tieto nehnuteľnosti poctivým spôsobom nadobudnúť do svojho vlastníctva a využívať ich na výkon svojho povolania, keď kupujúci G.. Q. W. a následne aj žalovaný za ne riadne zaplatili ich trhovú cenu, keď ich vlastnícke právo príslušný štátny orgán na úseku správy katastra v zákonomnom administratívnom konaní zapísal do katastra nehnuteľností a keď - s prihliadnutím na sociálny aspekt - žalovaný v dobrej viere, že mu odovzdané nehnuteľnosti skutočne patria, tieto zrekonštruoval a niekoľkonásobne zhodnotil, aby ich mohol každodenne užívať pre výkon svojho povolania a tak dosahovať príjem, z ktorého by uhrádzal svoje životné potreby), žalovaný za užívanie týchto nehnuteľností počas dobromyseľnej držby žalobkyni čokoľvek uhrádzal."

21. Dovolaťke sa podaným dovolaním nepodarilo preukázať, aby sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odvolací súd, podľa názoru dovolacieho súdu, rešpektoval dlhodobú konštantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu i v objektívnom hodnotení, či je držiteľ v zmysle § 130 Občianskeho zákonníka dobromyseľný z hľadiska individuálnych a špecifických okolností prípadu rešpektujúc princíp spravodlivosti. V identických veciach ústavný súd vnímal i nepriznanie časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (od 8. februára 2012 do 30. septembra 2012) „ako sledujúce spravodlivé usporiadanie vecí, čo je v podstate cieľom občianskeho sporového konania.", čo ho viedlo k odmietnutiu ústavných sťažností žalobkyne. Dovolací súd rešpektujúc ústavný princíp právnej istoty sa stotožňuje s vyslovenými právnymi závermi dovolacieho súdu (5 Cdo 64/2018, 4 Cdo 145/2019, 2 Cdo 176/2020) i ústavného súdu (III. ÚS 341/2022, IV. ÚS 549/2020), na ktoré v celosti odkazuje a nepovažuje za potrebné sa voči nim odkloniť. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP).

22. Dovolaťka od dovolacieho súdu i ústavného súdu opakovane obdržala podrobné, zrozumiteľné, ústavne udržateľné vysvetlenia v identických veciach v ktorých bola konštatovaná nedôvodnosť jej žaloby ako celku (porovnaj sp. zn.: 5Cdo 64/2018, 4Cdo 145/2019, 2Cdo 176/2020, III. ÚS 341/2022, IV. ÚS 549/2020). Skutočnosť, že dovolaťka sa s právnymi otázkami, tak ako ich riešil odvolací súd nestotožňuje a považuje ich za nesprávne, sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jej dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne pre nesprávne právne posúdenie vecí podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je neprípustné, i také, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

23. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na ich náhradu, keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP).

24. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.